

lancu Laura

Árnyékaim

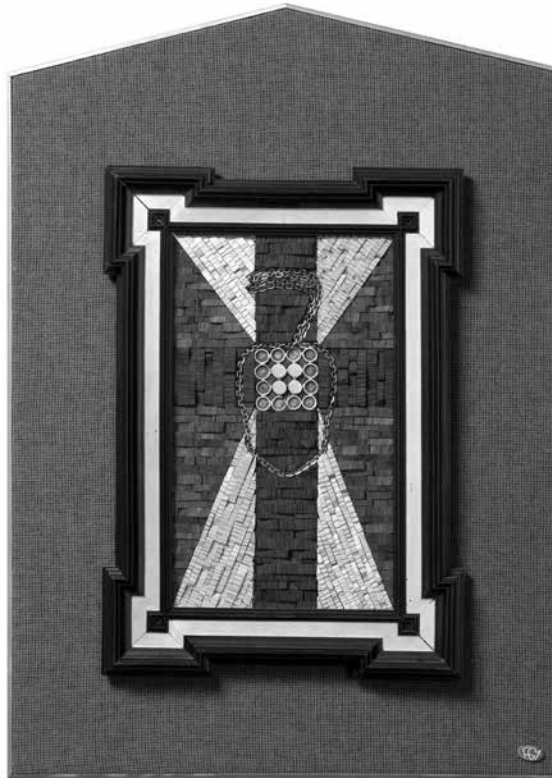
Fehérnek gondollak ilyenkor.
Alakodat nem látom – távol
vagy, hány napja? Nem számolom.
Lakhatatlan évekből menekülsz
s viszed magaddal az utcát,
a házzámot, a pajtából a boros hordót...
Iszony sorolni rablásod!
Lépésed akár a tízparancsolat: követhetetlen.

Minap a templomban egy görbe hátú asszony
imádkozott a legutolsó padban.
Mellé térdeltem.

A sorból írok

Megérkezett a hazai éjszaka.
Virágzott éppen a jég
az árvaház ablakába.
Meztelen kezek feszültek a magasba
mintha csak delet mutatna az óra.

Nem lakik itt már senki.
A csengő altatóra állítva.
Annyian meghúzták magukat
a tejúttal bélelt pusztulásba,
elsők és utolsók, és
én is itt állok a sorba.
Valahol a Don-kanyar felett,
afféle sötét kapaszkodásban utazom.
Váratlan érkezett Szent Mihály.
A kaput nyitva hagytam.

Egyiptomi emlék